

"Shambhala", de Chuyin Lin Zhang

Relat guanyador del concurs [Imagina un amor](#) en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2024.

—I tu em coneixes? —vaig preguntar-li.

Estàvem les tres en una habitació espaiosa, blanca i tan poc decorada que semblava nua. En definitiva, una habitació d'hospital. Tot i que les persianes estaven mig baixades, la llum solar de l'esplèndid dia que feia a fora s'escolava il·luminant l'espai en què ens trobàvem. Hi havia dos llits, en un hi estava asseguda jo al costat de la noia amb qui parlava. Ella duia el cabell *afro*, que li arribava per sobre les espatlles, recollit en una cua. Anava vestida molt casual: amb una dessuadora grisa, pantalons de xandall negres i unes ulleres de pasta daurades. Anava molt diferent de com anàvem vestides l'altra noia i jo. Nosaltres dúiem la bata avorrida i lletja de puntets grisos de l'hospital. Aquesta altra noia, pàl·lida com el paper, amb el cabell pèl-roig, llis i llarg i la cara plena de pigues, seia sola a l'altre llit, davant nostre. Mirava un punt fix en silenci i semblava preocupada i cansada alhora.

—Sí —em va contestar la noia que seia al meu costat—, de fet, ets la meva millor amiga.

—Sí? —vaig preguntar sense poder amagar la sorpresa— Com em dic? On són els meus pares? Què faig aquí? Què em va passar?

—Més a poc a poc, tia —va començar dient mirant-me als ulls. Anem per parts. Et dius Fiona i jo em dic Diana, totes dues tenim 16 anys. Som companyes de classe, a més a més de millors amigues. Els teus pares deuen ser a la feina, igual que els seus —va dir fet un gest cap a l'altra noia. Tots quatre haurien de venir en una estona perquè els doctors ja els han avisat. Jo ja era aquí, veient com estàveu quan us heu despertat. D'això deu fer uns... 25 minuts? L'infermer ha vingut a controlar el vostre estat i està tot correcte, pel que sembla. Ha sigut

casualitat que us despertéssiu amb mi aquí. I a més a més, gairebé alhora! Esteu aquí perquè vau

quedar en coma farà un parell de dies.

—I això per què? —vaig intervenir nerviosa mentre jugava amb la meva bata.

—És llarg d'explicar... —va esbufegar ella sense deixar de mirar-me.

—Va, escup —vaig insistir, tossuda.

Va bufar, se la notava una mica nerviosa.

—Dilluns passat vam començar de viatge de final de curs tot els alumnes de 4t d'ESO —va començar explicant amb una veu monòtona. Vam anar per la zona de Tarragona, perquè, bé, l'insti no té més calés per anar més lluny. Tot rutllava amb normalitat. Tu i jo dormíem juntes a l'habitació de l'hotel amb la Susanna i la Berta. L'últim parell de dies els vam passar a PortAventura i feia un temps... Terrible —va fer especial èmfasi en aquella paraula. Plovia i tronava tota l'estona. Però les entrades ja estaven pagades i tothom les volia aprofitar. A mi, sincerament, m'era absolutament igual. Em fan por les altures, saps? I de fet, a tu també.

“El vespre del dimecres vam arribar a l'hotel de PortAventura per poder gaudir de les atraccions l'endemà. Així doncs, el dijous, a les 11 del matí estàvem tots al parc amb un mapa entre els dits corrent amunt i avall per fer cua a les atraccions. Què bé que ens ho vam passar, tu i jo, a Barrio Sésamo! —va fer una pausa breu, bufant de nou i apartant la vista de mi. Després de dinar teníem planejat anar a mirar les botigues de records del parc, però de cop vas canviar d'idea. Em vas dir que volies pujar al Shambhala.

—Què? Però... no deies que em feien por les altures? —vaig preguntar molt confosa.

—Ja... No vaig muntar-me amb tu a l'atracció, però sí que em vaig empassar més d'una hora de cua per tu. Vas seure a primera fila amb la Glòria al costat. A la Glòria sí que li molen aquestes coses, ella viu per l'adrenalina. Total, que va pujar i tot anava perfecte. Xisclaves com una boja a la pujada. Però continuava fent un temps horrible. Mentre us enlairàveu, va començar a ploure fort i es van començar a sentir trons amenaçadors. Un llamp terrible va caure sobre l'atracció durant la baixada. En van començar a sortir fumerades i la gent que estàvem a la cua estàvem

totalment atònits. Va ser un caos... Va haver-hi gent que va començar a cridar de por. Jo no tenia paraules per descriure el que estava veient.

“Pensava que et moriries, tia —va agafar aire, es notava un canvi en la seva manera de parlar, s’expressava amb més serietat. Els megàfons van començar a anunciar en diferents idiomes que el Shambhala es trobava fora de servei. Tot i així et sentia cridar per sobre dels altaveus. Eres la que més cridava de tots els que estaven al Shambhala. El tècnic de l’atracció la va aturar i van trucar al 112. No veia què estava passant, el fum em tapava la visió. La gent tossia pel fum i la pols —vaig ser capaç de veure-li un parell de llàgrimes, just abans que se les eixugués. Van haver de venir els bombers, els mossos i no sé quantes ambulàncies. Ens van fer fora de la cua i més tard del parc. El van tancar. No sé exactament què va passar a partir de llavors. Només sé que de les 32 persones que éreu, només en vau sobreviure 13.

La vaig mirar en silenci, pensativa. No em va tornar la mirada. Va respirar fondo i finalment va dir:

—Abans de marxar et vaig sentir cridar. Deies que ho havies fet per la Glòria. Deies que... l’estimaves —hi havia un deix de ràbia als seus ulls. Per què no em vas dir que volies declarar-li el teu amor a l’atracció? De cop vas decidir pujar-hi i jo no ho entenia. Tu saps la por que em vas fer passar? Pensava que no tornaries. Pensava que et moriries...

Silenciosament va continuar plorant. Les llàgrimes li recorrien la cara fins a mullar la dessudadora. Van haver de passar un parell de minuts abans que jo pogués gesticular cap paraula.

—Ho sento —vaig acabar dient—, però no recordo res del que dius. Ni tan sols sé qui és la Glòria aquesta...

Es va fer un silenci incòmode a l’habitació i aviat la pèl-roja em va fulminar amb la mirada just abans de trencar el seu silenci per primera vegada per mormolar:

—Jo. Jo soc la Glòria.